

man gaaer af, er saaledes stiftet, at man ikke behøver at give Skip paa mere end nødvendigt af det, som er Ens Fornødenhed. Men nu, mine Herrer! reducerer Spørgsmaalet sig dertil: hvad er Embedsmændenes Fornødenheder? og de ærede Herrer, som have foreslaaet en af disse Scalaer, sige da, at Forholdet stiller sig saaledes, at den Embedsmand, der har en større Gage, kan snarere give Skip paa en større Deel deraf end den, som har en mindre. (Ja!) Men hertil svarer jeg: Nei! thi en Mands Fornødenhed er jo ikke den eller den bestemte Sum, men det som han har vant sig til, det, som er nødvendigt for ham. Det kan jo vistnok fra Statens Side ikke gennemføres i den fulde Udstrækning at ville forstaae Enhver, hvad han har vant sig til, da der ere Menneffer, som have vant sig til det Urimelige (Ja!) ; men vi maae tage Hensyn til hvad det er, som han har vant sig til, og hvad det er, som kan være rimeligt. Nu kommer det an paa dette, mine Herrer! om De i det Hele taget tilstige, at Embedsstanden skal holde sig i de Kredse af Samfundet, hvor Fornødenhederne ere de allermindste, det vil sige: i de Kredse, hvis Dannelse og hele Livsstilling og Udvikling fører det med sig, at man trænger til det Allermindste, eller om De ville have, at Embedsstanden skal bevæge sig i de høiere, de mere dannede og udviklede Kredse af Samfundet, hvori Fornødenhederne netop blive større. Der som De ville have dette, hvilket jeg troer er den rigtige og gode Politikk, naar man vil have en virkelig dygtig Embedsstand, da, mine Herrer! maa man ikke sige, at en Embedsmand, som har 2 eller 3000 Rbd. i Gage, har mere end Fornødent; thi det kan vel have været mere end fornødent for ham fra Begyndelsen af, men, naar han har været i nogen Tid under disse Forhold, naar han har levet sig ind i disse Kredse, hvortil en saadan Livsstilling berettiger ham, da bliver det en Bane for ham, det bliver en Fornødenhed for ham at leve bedre, end den kan gjøre, som lever for Halvdelen eller Trediedelen deraf. Og det er denne Fornødenhed, som udvikler sig ikke alene hos Embedsmanden, men hos ethvert Menneffe, hos enhver Borger i Staten, det er den Fornødenhed, at han ikke altfor pludselig maa

lade sig sætte ned i en langt ringere, i en meget mindre behagelig og tiltrækkende Kreds end den, hvori han tidligere har bevæget sig. Det er derfor, mine Herrer! at jeg med al Aerkendelse af den Grundighed og Omhyggelighed, hvormed den ærede Rigsdagsmand har udarbejdet sit Forslag, ikke kan tiltræde det, fordi det indeholder et Princip, som i mine Dine er urigtigt. Den ærede femte Høiendehavnske Rigsdagsmand (David) er gaaet ind paa noget Lignende; men, mine Herrer! med en meget betydelig Forskjel. Han har vistnok ikke hyllet den Grundsætning, som jeg har tilladt mig at bekæmpe, at, jo mere Gagen stiger, desto mere skal Pensionen falde, men han har meent, at der for visse af de høiere Embedsclasser burde gøres et Fradrag i Gagen ved Bestemmelsen af Pensionen, og det er Noget, som Udvalget ogsaa til en vis Grad har anerkendt, idet det nemlig har foreslaaet, at Pensionen ikke maa overstige 3000 Rbd.

Jeg troer imidlertid ikke, at den ærede Rigsdagsmands Forslag i saa Henseende er stiftet til at naae dette Siemed, i Særdeleshed, ikke efter den Grund, som han selv har angivet, at han vilde staae paa, Den ærede Rigsdagsmand gif ud fra, at han havde stillet Forslaget i Erkjendelsen af, at der i de høiere Embedsmænds Gager var en Deel, som ikke just ligefrem kunde siges at være Lønning, men et Bederlag, fordi Embedsmanden paa Grund af sin Embedsstilling havde visse særegne Udgifter, hvad han kaldte det standsmæssige Underhold, og det er en Sætning, som ganske vist har sin Rigtighed. Men, naar nu den ærede Rigsdagsmand vil gennemføre denne Sætning bestandigt, saa er det, han støder paa Vanskeligheder; han har villet gennemføre det f. Ex. fra 2,000 til 3,000 ved at fradrage 5 Rbd. af hvert 100 Rbd., saaledes at den, som har 2100 Rbd. i Gage, han har 5 Rbd. til sit standsmæssige Underhold, og saaledes fremdeles, den, som har 2500 Rbd. har 25 Rbd. dertil, og deraf vil altsaa følge, at, naar man tager det med i Beregning, saa vil Pensionen kunne formindskes saaledes for hvert 100 Rbd., hvormed den overstiger 2000 Rbd. Gaaer det høiere op, da stiger dette Forhold noget stærkere, men, som det synes mig, temmelig vilkaarligt. Men Sagen er den, mine